

Agro Nyt

Et månedligt nyhedsbrev fra Schiller Institutet

årgang 14 nr. 11

november 2002

LEKTIEN FRA CASABLANCA

Midtvejsvalget i USA er overstået. Præsident George W. Bush har fået det flertal i Senatet og Repræsentanternes Hus, han så inderligt havde ønsket sig. Ikke siden Franklin D. Roosevelt og demokraternes sejr ved midtvejsvalget i 1934 har en amerikansk præsident haft så stor politisk handlefrihed. Nu kan alle vi andre så frygte for, hvad den skal bruges til.

Lad os skrue tiden tilbage til dengang vores nuværende verdensorden endnu ikke havde set dagens lys. I januar 1943 satte Winston Churchill, Charles de Gaulle og Franklin D. Roosevelt hinanden i stævne i den nordafrikanske havneby Casablanca. Formålet var at diskutere krigens videre forløb. Men det stod hurtigt klart for Roosevelt, at det allerede på dette tidspunkt var nødvendigt at forholde sig til den verden, der måtte komme, når krigen engang var slut.

I sin bog »Som han så det« beskriver sønnen, Elliott Roosevelt, sine mange og lange natlige samtaler med den amerikanske præsident under konferencen i Casablanca: »Hans tanker vendte sig mod problemet med kolonierne og deres markeder. Et problem, der efter hans mening var kernen i enhver mulighed for en kommende fred.« Sagen er den«, bemærkede han tankefuldt og satte en frisk cigaret i røret, »kolonisystemet betyder krig. Når man udnytter et Indiens, et Burmas, et Javas ressourcer og tager al rigdommen bort fra disse lande, men aldrig giver dem noget i stedet, som f.eks. skolevæsen, anstændige levevilkår, de nødvendige hygiejniske foranstaltninger, er det eneste, man opnår, at ophobe den slags problemer, der fører til krig. Man fornægter simpelthen på forhånd værdien af enhver form for organisation af fredens struktur«.

Et par dage senere vendte præsident Roosevelt tilbage til emnet: »Elliott, tro endelig ikke et sekund at det havde været nødvendigt for amerikanere at dø i Stillehavet i nat, hvis ikke det havde været for franskmændenes, briternes og hollændernes kortsigtede grådighed. Skulle vi virkelig tillade dem at gøre det samme en gang til?« Præsidenten fortsatte: »De forenede Nationer – når de engang er etableret – kunne jo overtage kolonierne, ikke sandt? Som et mandatområde eller formynderstat i en begrænset årrække. Og lige en enkelt ting til slut, Elliott, inden jeg smider dig ud, for jeg er træt: Når vi har vundet krigen, vil jeg sætte hele min kraft og styrke ind på at sikre, at USA ikke under nogen omstændigheder bliver lokket til at støtte Frankrigs imperialistiske ambitioner eller være behjælpelig overfor Det britiske Imperium i dets ambitioner.«

Således blev FN til. Desværre døde Franklin D. Roosevelt, og efterkrigstiden blev aldrig helt den »amerikanske tidsalder«, han havde forestillet sig. Men der er slet ingen grund til at spytte på hans grav med en amerikansk-britisk invasion af Irak.

DEN MØRKE SIDE AF MÅNEN

Når præsident **George W. Bush** taler om »krigen mod terror« eller det kommende militære angreb på **Irak**, benytter han sig af et halvreligiøst sprogbrug, der ikke efterlader nogen tvivl om, at dette drejer sig om en »kamp mellem det gode og det onde«. Ifølge *The Washington Post* den **11. oktober** er det ikke nogen tilfældighed. Efter terrorangrebene den **11. september** sidste år blev præsidentens foretrukne taleforfatter, **Michael J. Gerson**, rykket helt ind i inderkredsen i **Det hvide Hus**. Hans sikkerhedsgodkendelse blev opgraderet, så han kunne deltage i præsidentens møder med det nationale sikkerhedsråd, og ifølge *The Washington Post* er han i dag den mest magtfulde taleforfatter siden præsident **John F. Kennedys** rådgiver og inspirator **Ted Sorenson**.

Michael J. Gerson har sine rødder dybt plantet i den amerikanske kristne højrefløj, og han former helt bevidst præsident Bush' tankegang i retning af et »helligt korstog«. Det kristne højre udgør et lille mindretal, hovedsageligt koncentreret i sydstaterne, men gennem målrettede politiske kampanjer har organisationerne omkring højtråbende TV-prædikanter som **Pat Robertson**, **Tim** og **Beverly LaHaye**, **Gary Bauer**, **James Dobson**, **Robert Schuller** og den selvbestaltede »kristne zionist« **Jerry Falwell** tilkæmpet sig stadig større politisk indflydelse, især i det republikanske parti.

Men der går en rød tråd, eller rettere en grøn snor af dollarsedler, gennem alle disse »kristne« konservative organisationer. De er alle dybt afhængige af rundhåndede økonomiske bidrag fra den mystiske sydkoreanske **Moon-bevægelse**. Siden begyndelsen af **80'erne** har »pastor« **Sun Myung Moon** og hans højrehånd, oberst **Bo Hi Pak**, der var en af grundlæggerne af den sydkoreanske efterretningstjeneste, **KCIA**, og mangeårig militærattaché ved den sydkoreanske ambassade i **Washington**, brugt hundrede millioner af dollars på at købe sig ind i den amerikanske kristne højrefløj. Man sponsorerede udgivelsen af den højreorienterede avis *The Washington Times*, og i **1987** reddede man en af stjernerne i det kristne højre, postordremogulen **Richard Viguerie**, fra at gå konkurs. Moon opkøbte en af Vigueries ejendomme udenfor Washington til en overpris på **10 mio. dollars**, og postordrevirksomheden blev integreret i Moon-bevægelsens øvrige forretninger.

I **1994** var det så prædikanten Jerry Falwell og hans organisation »**Moral Majority**«, der fik hårdt brug for hjælp fra den gode »pastor« Moon. Med sin ekstravagante livsstil havde Falwell formøbet **73 mio. dollars** af menighedens penge, og hans kristne universitet i **Lynchburg, Virginia Liberty University**, var ved at dreje nøglen om. Den sag klarede Moon og Bo Hi Pak med rigelige mængder kontan-

Hr. og fru Moon skærer for af festkagen efter at være blevet kronet til Guds kongedømme ved en ceremoni i Chung Pyung, Korea, den 13. januar 2001.

ter, og Falwells organisation blev i realiteten indrullet i det utal af frontorganisationer, der udgør Sun Myung Moons imperium. Sådant er det også gået hovedparten af de øvrige TV-prædikanter og deres organisationer.

Hvordan i alverden de kristne på den amerikanske højrefløj har kunnet forlige sig med Sun Myung Moon og hans kult, står som noget af et mysterium. Moon prædiker nemlig, at **Jesus Kristus** var en fiasko i sin mission, fordi han blev korsfæstet, før han nåede at blive gift og få børn, og han påstår, at **Gud** har udnævnt ham selv, altså Moon, til »Kongernes Konge« og den sande »fader« til en ny herskerrace. Menneskeheden, som vi kender den i dag, er, ifølge Moon, et produkt af **Satans** samleje med **Eva**, og vi bliver først »renset«, når vi gennemgår en »genfødsel« i form af et vielsesritual under Moons velsignelse. Den **4. juli 2002** indrykkede en af Moons frontgrupper en annonce i imperiets egen avis, *The Washington Times*, hvor Kristus citeres for at sige til Moon: »Du er den Anden Genkomst, som har indledt det fuldendte testaments tidsalder.« Og Moon er både »**Messias**« og »**Frelser**«.

Af en messias at være har Sun Myung Moon en noget blakket fortid. Umiddelbart efter **Anden Verdenskrig** rejste Moon fra det nordlige til det sydlige **Korea**, hvor han blev aktiv i en mystisk sekt kaldet **Israeli Suo-won**, hvor kvinder undergik et »renselsesritual« ved at have samleje med sektens præster. Ifølge den amerikanske journalist **Robert Parry** endte Moon i koreansk fængsel i **1955** for sin særprægede seksuelle missionsvirksomhed. Til Moons store held kom han efterfølgende i kontakt med to af den koreanske efterretningstjenestes fædre, **Kim Jong-Pil** og **Bo Hi Pak**. Ifølge en **CIA-rapport** fra den **26. februar 1963** grundlagde Kim Jong-Pil »kirken«, **Unification Church**, mens han var leder af den sydkoreanske efterretningstjeneste. I **juni 1964** var Kim Jong-Pil, Bo Hi Pak og Sun Myung Moon blandt stifterne af den asiatiske antikommunistiske organisation, **APACL**, der i **1966** kom til at udgøre kernen i den berygtede verdensomspændende antikommunistiske efterretningsorganisation, **WACL**. Allerede dengang arbejdede Moon og hans venner tæt sammen med det kristne højres »grand old man«, **William F. Buckley**.

I slutningen af **60'erne** rykkede Bo Hi Pak og Sun Myung Moon ind i den amerikanske hovedstad, hvor politisk indflydelse blev købt med kolde kontanter fra deres egen bank, **Diplomat National Bank**, i Washington og venlige »tjenesteydelser« fra en hær af **300** prostituerede. I slutningen af **70'erne** blev det for meget for det demokratiske kongresmedlem **Donald Fraser**, som indledte en kongresundersøgelse og retssag kaldet »**Koreagate**«. Trods hjælp fra venner i Det hvide Hus og justitsministeriet røg Sun Myung Moon i **1982 18 måneder** i fængsel for skattesvig. Det midlertidige tilbageslag stoppede dog ikke Moon-bevægelsen, der oplevede sin første politiske storhedstid i midten af **80'erne**, hvor man gennem **CAUSA** og andre frontorganisationer blandt meget andet var dybt involveret i den såkaldte »**Iran-Contra**«-affære. Her blev indtægterne fra salg af våben til **Iran** og narkotikasalg i **USA** fra **Sydamerika** konverteret til illegal militær støtte til contra-bevægelsen i **Nicaragua**. Afsløringen af den trafik sendte oberstløjtnant **Oliver North** flere år i fængsel.

I **90'erne** var **CAUSA** og andre af Moons frontorganisationer involveret i forsøget på at afsætte præsident **Clinton**

i den uendelige række af historier fra »**White Water-affæren**« over »**Troopergate**« til »**Monica Lewinsky-affæren**«. Samtidig brugte man flere millioner på at købe indflydelse i de sorte baptistkirker, og endda hos de sorte muslimer, hvor Moon var en af hovedsponsorerne for **Louis Farrakhans** »**Million Family March**« i Washington i **oktober 2000**.

Under en direkte udsendelse på internettet den **19. oktober** blev den demokratiske præsidentkandidat **Lyndon LaRouche** spurgt, hvordan man kunne vriste Bush-regeringen ud af kløerne på den kristne højrefløj og de såkaldte kristne zionister, før de får sat verden i brand gennem en krig i **Mellemøsten**. LaRouche svarede, at det gør man ved at vælge den rette flanke, og det vil på nuværende tidspunkt sige at rette søgelyset mod Moon-bevægelsen. »Den vigtigste og mest betydningsfulde galskabsfaktor hjemme i USA, som udgør en alvorlig trussel imod den politiske orden, er Moon-bevægelsen«. Hvis den faktor neutraliseres, vil de øvrige kredse af religiøse galninge falde fra hinanden af sig selv, sagde LaRouche. Flere detaljer om Moon-bevægelsens mærkværdige meritter kan læses på www.larouchepub.com.

KRIGSSPILLET FORTSÆTTER

Krigen imod **Irak** er endnu ikke startet, i hvert fald ikke officielt. Men ifølge *The New York Times* den **3. november** over amerikanske bombefly sig allerede ved at foretage skinangreb på forladte lufthavne og andre militære installationer i det sydlige **Irak**. »Det giver os mulighed for at træne i det samme miljø, vi sandsynligvis skal i krig i«, forklarede kaptajn **Kevin C. Albright**, der er chef for luftstyrkerne på hangarskibet **U.S.S. Abraham Lincoln**. Skinangrebene har til formål at træne de komplicerede trin, der indgår i affyringen af satellit- og laserstyrede præcisionsbomber.

Men skinangrebene blandes også med virkelige angreb på virkelige mål. Den amerikanske forsvarsminister **Donald Rumsfeld** har udvidet listen over militære installationer, som amerikanske bombefly må angribe, hvis de jagerfly, der patruljerer i de såkaldte »flyveforbudszoner« bliver beskyttet eller blot opsporet af irakisk radar. På den måde har man diskret startet krigens første fase ved systematisk at angribe alle synlige militære mål.

Og mens den umiddelbare fremtid for **FN's** våbeninspektører endnu er uafklaret, fortsætter den amerikansk-britiske militære opmarch. Ifølge *The Financial Times* den **30. oktober** står der allerede omkring **50.000** amerikanske tropper i **Golfområdet**, og de får snart selskab af yderligere **8.000** mand, der er på vej med en flådestyrke, ledet af hangarskibet **U.S.S. Constellation**. Yderligere et hangarskib, **U.S.S. Harry Truman**, vil sætte kursen mod Golfen. Et fjerde hangarskib **U.S.S. George Washington**, er allerede på plads.

Også **Storbritannien** gør sig klar til et militært angreb. Ifølge *The Daily Telegraph* den **2. november** skabte den britiske finansminister **Gordon Brown** dog bestyrtelse i den øverste militære ledelse, da han i et notat til forsvarsministeriet uden omsvøb bekendtgjorde, at Storbritannien slet ikke har råd til at sende soldater i krig i Golfen. Han har derfor beordret forsvarsledelsen til at kassere de hidtidige angrebsplaner, som ifølge *The Daily Telegraph* ville indebære udgifter på omkring **4,6 mia. dollars**, og han har bedt ledelsen stille med en ny plan, der ikke involverer britiske landtropper.

Trods finansministerens desperate forsøg på at holde

udgifterne nede og soldaterne hjemme, meddelte den britiske regering den **3. november**, at der meget snart ville udgå en »kongelig befaling« om indkaldelse af **10.000** reserve-tropper. Det vil blive den største mobilisering siden **Korea-krigen**, og den vil være særdeles kontroversiel, fordi den kongelige befaling gør indkaldelsen tidsbestemt (normalt kan britiske reservesoldater kun indkaldes i **6 måneder** i hver **2-årsperiode**). Ifølge *The Daily Telegraph*, skal mobiliseringen i første omgang kun tjene til at øge det »psykologiske pres« på **Saddam Hussein**. Først senere vil premierminister **Tony Blair** overveje at tage kampen op med Gordon Brown og indlede en egentlig udstationering af tropper til Golfområdet.

I USA har forsinkelsen af krigen skabt mærkbare politiske problemer for præsident **George W. Bush** og hans regering. Krigsfløjen omkring vicepræsident **Dick Cheney**, forsvarsminister **Donald Rumsfeld** og viceforsvarsminister **Paul D. Wolfowitz** havde satset hårdt på, at et angreb på Irak ville have været i fuld sving længe inden midtvejsvalget til kongressen den **5. november**, så valget kunne blive en »patriotisk tillidserklæring« til en præsident i krigstid. Sådan er det ikke helt gået. I stedet har alle meningsmålinger vist, at et stort flertal i befolkningen anser den økonomiske krise for et langt vigtigere politisk spørgsmål end et angreb på Irak. Derfor måtte præsidenten nedtone sin krigsretorik, og i stigende grad beskæftige sig med økonomiske spørgsmål i sine valgtaler til støtte for de republikanske kandidater rundt om i landet. Samtidig fik finansministeriet travlt med at pynte på aktiekurserne op til valget gennem kreativ kurspleje via den såkaldte »**Plunge Protection Committee**« (se også *Agro-Nyt*, juli '02). Trods en fortsat strøm af dårlige økonomiske nyheder, katastrofale virksomhedsregnskaber og endeløse finansskandaler blev **oktober** den bedste måned for de amerikanske aktiemarkeder i **15 år**. **Dow Jones-indekset** på **Wall Street** steg med hele **10,6%** og det ellers så nedtrykte teknologi-indeks, **Nasdaq**, med mere end **13%**.

Allerede i midten af **oktober** advarede **Lyndon LaRouche** om, at så snart midtvejsvalget var ovre, ville den økonomiske og finansielle krise atter slå ud i lys lue, og præsident Bush accelerere den militære opmarch til krigen imod Irak.

GIDSELAFFÆREN I MOSKVA

Ved skæbnens ugunst er **Danmark** blevet hvirvlet ind i det komplicerede magtspil, der omgiver **Ruslands** ulykkelige krig i **Tjetjenien**. Sammenfaldet mellem **Den tjetjenske Verdenskongres**, der blev afholdt i **København** den **28.-29. oktober**, og gidseltragedien i **Moskva** den **23.-27. oktober**, hvor **120** mennesker mistede livet, da specialstyrker stormede teateret, hvor **50** svært bevæbnede tjetjenske terrorister havde taget mere end **800** mennesker til fange, fik russiske myndigheder til at beskyldte Danmark for at holde hånden over terroristernes politiske bagmænd. En manglende dansk opfyldelse af en officiel russisk begæring om arrestation af navngivne konferencedeltagere affødte skarpe politiske reaktioner i **Moskva**. Anholdelsen af den tjetjenske vicepremierminister **Akhmed Sakajev** tidligt på morgenen den **30. oktober** mildnede kun delvist den russiske vrede.

Den **2. november** meddelte den russiske regering, at den militære indsats i **Tjetjenien** vil blive optrappet som reaktion på gidselaffæren. Dermed er der lagt op til nye kapitler i den årelange tragedie. Allerede i **oktober 1999** sagde den

russiske militærkommentator **Pavel Felgenhauer** til *Agro-Nyt's* samarbejdspartner *Executive Intelligence Review*, at krigen var en strategisk fælde, som ville »kriminalisere« den russiske hær og demoralisere den russiske befolkning (se også *Agro-Nyt*, nov. '99). Dengang, som nu, forsøgte kredse omkring tidligere premierminister **Jevgenij Primakov** desperat at få kamphandlingerne stoppet.

Det er endnu uklart, om Akhmed Sakajev rent faktisk står i ledtog med de brutale tjetjenske terrorgrupper, som de russiske myndigheder påstår han gør. Men det er et faktum, at en væsentlig del af den væbnede opstand imod den russiske tilstedeværelse er dybt infiltreret af udenlandske efterretningsorganisationer, islamiske terrorgrupper og simple røverbander, der har århundreders erfaring i våben- og narkotikahandel. Den **5. november 1999** skrev den britiske avis *The Sunday Telegraph*, at **Osama bin Laden** åbent rekrutterede unge mænd fra moskeerne i **Storbritannien** til våben træning i **Afghanistan** og indsættelse i kamp i **Tjetjenien** (se også *Agro-Nyt*, dec. '99).

Heller ikke alle, der råber på fred i Tjetjenien, kan gå fri af en mistanke om at følge en skjult dagsorden. **Den amerikanske Komité for Fred i Tjetjenien** har et betænkeligt stort antal medlemmer, der i anden sammenhæng er alt andet end fredselkende. En af komitéens ledende medlemmer, den tidligere formand for det amerikanske sikkerhedsråd, **Zbigniew Brzezinski**, har i sin bog »*The Grand Chessboard*« slået til lyd for, at Ruslands århundrede gamle indflydelse i **Kaukasus** og **Centralasien** ruller tilbage, om nødvendig med vestlig militærmagt. Den **30. oktober** stod Brzezinski sammen med **Max M. Kampelman** og USA's tidligere udenrigsminister **Alexander Haig** som afsender af et brev til Danmarks ambassadør i **Washington**, **Ulrik Federspiel**, hvori man opfordrede den danske regering til ikke at udlevere Akhmed Sakajev til Rusland.

I komitéen finder man også forsvarsrådgiver **Richard Perle**, der blandt venner kaldes »mørkets prins«. Han er en af hovedkræfterne bag USA's planer om en krig imod **Irak**. Faktisk er en stor del af de mest rabiate fortalere for et »civilisationernes sammenstød« og en invasion af Irak at finde i Den amerikanske Komité for Fred i Tjetjenien. Man kan nævne **Elliott Abrams**, **Kenneth Adelman**, **Richard Burt**, **Elliott Cohen**, **Robert Kagan**, tidligere **CIA-chef James Woolsey** og **Michael A. Leeden**, der betegner sig selv som »universalfascist«, samt mange flere.

Adskillige af de ovennævnte personer er ofte at finde som skribenter i avisen *The New York Post*, og den **24. oktober** kunne man i samme avis læse en leder, der satte gidselaffæren i Moskva i en større sammenhæng:

»Gidslerne er en påmindelse, som præsident **Vladimir Putin** tydeligvis har behov for – ikke mindst i betragtning af Ruslands nylige modstand imod USA's bestræbelser på at få en tilfredsstillende anti-Saddam resolution igennem i FN, og i betragtning af at Rusland måske har hjulpet **Nordkorea** med at anskaffe atomteknologi... Det kunne endda være, at de tjetjenske terrorister havde opdaget Ruslands hykleri og mangel på fasthed i FN, læst det som svaghed og besluttet at

forbeholdt avispostkontoret

slå til. Under alle omstændigheder ligger der en form for grusom poetisk retfærdighed i den omstændighed, at Rusland bliver tvunget til at tage sig af et angreb som dette – så kort tid efter at have forplumret **Amerikas** fuldt legitime bestræbelser på at tilintetgøre en af verdens farligste sponsorer af terrorisme. Vil **Frankrig** være den næste?»

Allerede flere uger inden gidselaffæren havde russiske efterretningskilder overfor *Executive Intelligence Review* udtrykt frygt for, at Rusland ville blive mål for spektakulære terroraktioner, eller »grusom poetisk retfærdighed«, som *The New York Post* altså kalder det, hvis den russiske regering forsatte sin modstand imod et amerikansk ledet angreb på Irak. Men set fra et anglo-amerikansk standpunkt, kan man nævne flere politiske udviklinger, der kunne give anledning til bekymring, når det gælder Rusland: Et voksende kontinentalt politisk samarbejde mellem **Rusland**, **Tyskland** og **Frankrig**; en spæd genoplivning af den gamle tanke om et strategisk trekantssamarbejde mellem **Rusland**, **Indien** og **Kina**, og endelig den spektakulære tilnærmelse mellem **Saudi-Arabien** og **Rusland**.

I ugen op til terroraktionen var en saudiarabisk delegation under ledelse af den tidligere chef for Saudi-Arabiens efterretningstjeneste, **prins Turki al Feisal**, i Moskva for at diskutere »saudiarabiske og russiske fællesinteresser i en multipolar verden«. Ifølge velinformerede kilder blev der blandt andet diskuteret muligheden af at placere nogle af de godt **200 mia. dollars**, som Saudi-Arabien trak ud af USA over sommeren. I første omgang omkring **50-70 mia. dollars**. Investeringer i den størrelsesorden ville have en mærkbar indflydelse på den russiske økonomi. Den saudiarabiske regering og presse tog den **25. oktober** skarpt afstand fra terroraktionen i Moskva.

Den mangeårige håndlanger for den britiske efterretningstjeneste, oligarken og storsvindleren **Boris Beresovskij**, har i øvrigt tilbudt at dække alle udgifter i forbindelse med Akhmed Sakajevs forsvar i Danmark.

IMF TIL TÆLLING I BRASILIEN

Valget i **Brasilien** den **6. oktober** blev et forrygende mistillidsvotum til den Internationale Valutafond, **IMF**, og hele det internationale banksystem. Efter at have spillet rollen som de gældsattes landes duks i **to årtier**, har den brasilianske befolkning fået nok. Ikke alene vandt venstrefløjens anti-IMF præsidentkandidat, **Lula Ignatio da Silva**, en jordskredssejr, men lederen af det brasilianske **PRONA-parti**, **Dr. Eneas Carneiro**, vandt også en historisk sejr med knap **1,6 mio.** personlige stemmer i parlamentsvalget, det suverænt største antal i Brasiliens historie. Det var dr. Eneas, der stod bag udnævnelsen af **Lyndon LaRouche** til æresborger i **Sao Paulo** den **12. juni** (se også *Agro-Nyt* juli '02).

AGRO-NYT udgives hver måned af **Schiller Instituttet**, Postboks 2613, 2100 København Ø, tlf: 35 43 00 33, Giro 564-8408, e-mail: si@schillerinstitut.dk Internet-adresse: <http://www.schillerinstitut.dk/> Redaktion: Poul Rasmussen (ansvh.), Tom Gillesberg, Percy Rosell og Executive Intelligence Review News Service. Abonnement: 1 år: 2.000 kr. – 6 mdr.: 1.000 kr. – 3 mdr.: 600 kr. Eftertryk kun tilladt med kildeangivelse. ISSN: 0905-3786 Eget tryk